

Sylarna runt - april 1997

Camilla Wikström

Föreningens studiecirkel om vinterfjället resulterade i en vintertur i Jämtlandsfjällen. Redan vid cirkelns första träff kunde vi konstatera, att vi (5 deltagare) inte var beredda att kasta oss ut på någon bivack- eller tälttur, snarare lutade vi åt något riktigt bekvämt med lagad mat, dusch och bastu. Vi blev snabbt eniga om en tur Sylarna runt, som inbegrep två övernattningar i Norge.

Efter noggranna förberedelser (dock utan skidträning hemmavid) drog vi upp till Storulvån. Vid Enafors station började äventyret. Ingen taxi, tomt och tyst. Efter att kontakt uppnåtts fann vi att vägen till Storulvån var stängd p.g.a. snöhinder. Vi hade dock mycket hög beredskap för sådana futtigheter, spände på oss skidorna och tolkade den mil som återstod efter en snöskoter. Det var ju en riktig rekordvinter i fråga om snödjup och snön fortsatte oförtrutet att falla.

Andra dagens morgon grydde dock med vindstilla och molnfri himmel, vilken dag, - det var visst den åttonde fina dagen i Jämtlandsfjällen denna säsong. Tyvärr ett litet felsteg denna dag och vi fick skicka Bengt till Åre att sys ihop i armbågen efter att han halkat i trappan. Det var tråkigt att lämna Bengt på Storulvån medan vi själva fortsatte upp mot Blåhammaren. Väl framme såg vi ut som kokta kräftor i ansiktet. I stugan väntade en suverän tre-rättersmiddag och en skön säng. Nästa morgon bar det av utför mot Storeirikvollen i Norge. Tyvärr blev det fina vädret raskt sämre och uppförsbackarna i Norge kändes snart oövervinneliga; under uppmuntrande tillrop kom vi dock upp till slut och kunde ta oss fram till fjällstationen. På grund av den myckna snön hade vi vissa svårigheter att hitta ingången. Den fanns längst in i en tunnel av snö. Det var en mysig station, som firade 100-års jubileum förra året. Det är lite annan stil på de norska anläggningarna, lite primitivare än i Sverige, vedeldat i stora kaminer, diseldrivet elverk som slogs av kl 22,-då var det mörkt! Maten serverades i matsalen av personal i folkdräkt, kaffet vid brasan i peisestuen.

Efter denna dag kunde vi konstatera att vi inte kände oss beredda att forcera Ekorrpasset, en brant stigning mellan Nedalshytta och Sylarna. Risken fanns också för dåligt väder, vilket kunde

göra ett sådant företag vanskligt.

Efter fjolårets besvikelse att inte komma till Sylarna, tog vi raskt beslutet att gå direkt på Sylarna nästa dag med 0-gradigt och tidvis tätt snöfall. Föret var uruselt och den som inte hade vallningsfria skidor fick snabbt styltor under skidorna trots tappra försök till vallning. En del av gruppen känd sig färdiga att ge upp och ta bussen till Trondheim, men skam den som ger sig. Vi fiskade upp en flaska silikonspray ur rygsäcken och sprayade alla skidorna undertill (må det bära eller brista) och tänk - det fungerade! Det var helt perfekt, inte bara på plattan, utan även i de branta stigningarna upp mot Sylarna. När vi nått det nybyggda vindskyddet vid Fiskåhögda tilltog både vinden och snöfallet och vi hade en tidvis besvärlig motvind upp till målet, en totalt igensnöad Sylstation. Huvudingången var helt täckt av snö ända upp över nocken, och man höll sidoingången öppen med svårighet.

Tidvis gick det åt en man att hålla nödutgångar och fönster behjälpligt fria från snö. Att komma in i värmen, bastun och den fantastiska miljön på Sylarna kändes härligt. Vi fick också pröva på en myskväll i den fina kåtan, där stationens föreståndare berättade om livet på Sylarna.

Nästa morgon var det åter storm utomhus, 17 m/s, som dock skulle avta. Väderprognosen gjorde att det kändes meningslöst att stanna kvar på Sylarna trots den trivsamma atmosfären. I rådande väder ligger Sylstationen oftast i moln. Fram på förmiddagen gav vi oss iväg mot Storulvån i rykande medvind och småningom även solglimtar. Det blev en härlig dag med storslagna vyer, vi fick t o m en glimt av Syltoppen.

Från Storulvån gjorde vi sedan en dagsutflykt till Tjallingens sameviste, där vi blev serverade våfflor med grädde och hjortronsylt av en finländsk tjej, som bytt livet i Europas huvudstäder där hon växt upp, mot livet i denna lilla stuga utan el och vatten, med en ren i en inhägnad utanför, och med våffelservingen som levebröd. Hon verkade trivas gott med detta.

Sista dagen ägnade vi åt att på skidor ta oss till Enafors eftersom vägen fortfarande var stängd. Sammanfattningsvis kan man säga att vi klarade strapatserna väl, även om vissa av oss kanske inte var i bästa kondition. Vi kände oss rätt utrustade, 12-15 kilo packning per man inklusive all säkerhetsutrustning. Vi satsade på att proviantera i stugorna i stället för att bära med oss maten. Vi åt serverad middagsmat överallt utom på Sylarna, där det är självhushåll som gäller. Det är en fin upplevelse att komma helt bort från bilväg under en period och vara utlämnad åt

naturens krafter (dock med tak över huvudet). Jag tror att alla människor med normalkondition och vana att stå på skidor klarar att göra den här typen av turer. Vi hoppas att kunna göra den igen och välkomnar flera att delta.